

РЕШЕНИЕ

№ 5845

гр. София, 06.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 27.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6835** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Б. Ш., [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., срещу Решение № ВР-13 от 08.06.2023 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № УП-6105 от 19.05.2023 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Жалбоподателят поддържа, че към последващата си молба е представил документи, според които има проблеми в държавата си на произход. Непредставянето им в предходно производство за закрила обяснява с това, че в него българските власти му обяснили, че бежанската му история следва да е подкрепена с документи в оригинал. Затова се постарал да намери такива от негови близки, които все още живеят в А.. С това били изпълнени законовите изисквания за наличие на «нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение». Оспорва изводите на решаващия орган, че при първоначалната си молба за закрила не се е позовал на тези обстоятелства и поддържа, че се е позовал на тези проблеми, но му било обяснено, че за тях не представя доказателства. Счита мотивите за липса на автентичност на документите за неправилни. Претендира се отмяна на акта и връщане на преписката за ново разглеждане.

Ответникът интервюиращ орган при ДАБ, чрез юрк. П., оспорва жалбата и поддържа становище за отхвърлянето ѝ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП-6105 от 30.07.2019 г. до Държавната агенция за бежанците Б. Ш. е поискал за първи път предоставяне на международна закрила.

На проведеното на 31.07.2019 г. интервю кандидатът заявил, че е напуснал държавата си на произход през 2018г., когато влязъл нелегално в И.. Нелегално, в помощта на трафикант, 23 дни преди интервюто, влязъл от Турция в България. Посочва, че в Турция пребивавал година и половина, през което време работил в дърводелски цех. Не му плащали добре и решил да продължи към Европа. Заявил, че не е арестуван в държавата си на произход, не е имал проблеми с властите или други структури поради етническа или религиозна принадлежност, не е осъждан, не членува в партия или в радикална вѳоръжена групировка.

Като причина за напускане на А. посочил, че баща му бил много възрастен и семейството нямало пари. Като най-голям от братята си и със съгласието на баща си, взел решение да тръгне към Европа, да си намери работа и да помага на семейството си. Изрично заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата или други структури. Не изразил желание да се завърне в родината си, тъй като там нямало работа. Подал молба за закрила в България, защото тук го заловили. Искал да отиде във Франция, където да се намери работа.

Постановено е Решение № УВР-106 от 05.08.2019 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ е отхвърлена първата молба за предоставяне на международна закрила на кандидата като ясно неоснователна. Административният орган е приел, че молбата е мотивирана с причини от икономически характер, а не с основанията по чл.8, ал.1 от ЗУБ - раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Съобразено е, че самият кандидат не е заявил да е преследван, арестуван, осъждан, насилван или изтезаван в страната си на произход от държавата или от организация, на която държавата не може да противодейства. С позоваване на Справка вх.№ МД-365/13.06.2019 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ е прието, че в А. не съществува ситуация на вѳоръжен конфликт, поради което не е намерено основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, както и поради опасност от посегателства по чл.9, ал.1, т.1-2 ЗУБ.

С Решение № 197/09.01.2020 г. по адм.д.№ 9643/2019 г. на АССГ е отменено Решение № УВР-106 от 05.08.2019 г. на интервюиращ орган при ДАБ въз основа на представени пред съда нови доказателства, а именно лична карта, според която оспорващият е на възраст 16 години, т.е. непълнолетен.

С кандидата е проведено интервю на 19.05.2020 г., на което той е представил оригинал на лична карта, представена в съдебното производство по адм.д.№ 9643/2019 г. на АССГ. Протоколът за интервюто документира, че тази лична карта е изискана на 27.01.2020 г. от ПЗТ-Б., но с Протокол №РД09-В-60 от 27.01.2020 г. е предоставена друга афганистанска лична карта № 32536742. Обяснението на кандидата било, че лична карта № 32536742 е сгрешена, затова помолил да му се

издаде нова лична карта, която да отговаря на действителната му възраст. Двете лични карти му били изпратени по DHL от чичо му в А.. Втората карта била издадена в негово отсъствие, тъй като вече бил в България.

Постановено е Решение № 1680/29.06.2020 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне на международна закрила. Според акта, в хода на административното производство е извършена медицинска експертиза за установяване на възрастта на афганистанския гражданин, която установила, че костната възраст на чуждия гражданин отговаря на 18-20 години, поради което той следва да се третира като пълнолетен. След подробен анализ на начина на издаване на личните карти и на снабдяване на молителя с тях, административният орган е приел, че се касае за злоупотреба с правото на международна закрила и се цели единствено освобождаване от центъра от затворен тип. Административният орган е приел, че молбата е мотивирана с причини от икономически характер, а не с основанията по чл.8, ал.1 от ЗУБ. С позоваване на Справка вх.№ МД-264/15.05.2020 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ е прието, че в А. не съществува ситуация на въоръжен конфликт, поради което не е намерено основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, както и поради опасност от посегателства по чл.9, ал.1, т.1-2 ЗУБ.

С Решение № 4859/14.09.2020 г. по адм.д.№ 7060/2020 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 2483/23.02.2021 г. по адм.д.№ 11843/2020 г. на ВАС, IV-то отделение, е отхвърлена жалбата на кандидата срещу Решение № 1680/29.06.2020 г. на председателя на ДАБ. Съдебните инстанции са възприели тезата на административния орган, че за молителя не са налице предпоставките по чл.8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец поради липса на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. След анализ на актуалната обстановка в страната на произход, направен въз основа на справка от 07.08.2020 г., съдът е достигнал до извод за отсъствие на предпоставките по чл.9, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Жалбоподателят е подал процесната втора молба за международна закрила вх.№ УП-6105 от 19.05.2023 г., в която твърди, че са налице нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение. Към втората молба за закрила е приложено писмо пореден номер 301 от 12.03.2014 г. на Военна комисия – Н., Ислямско Емирство А., адресирано до Б. Ш., син на С. М., от провинция Н., [община], [населено място]. В писмото се прави призив за присъединяване към братята муджахидини, с които да се бие в името на свободата на родината. Приложено е и писмо пореден номер 301, но от 28.03.2014 г. на Военна комисия – Н., Ислямско Емирство А., отново адресирано до Б. Ш., син на С. М., от провинция Н., [община], [населено място]. Според второто писмо, липсата на отговор на първото писмо се смята за предателство, а убийството не само на предателите, но и на техните роднини и приятели, било задължително съгласно нормите и законите на исляма. Отправена е заплаха, че това е последното писмо и където и да бъде намерен, ще бъде убит за назидание на всички, които не спазват законите на исляма.

Постановено е оспореното Решение № ВР-13/08.06.2023 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба вх.№ УП-6105/19.05.2023 г. не е допусната до производство за международна закрила.

Административният орган е приел, че в последващата си молба кандидатът реално не представя нови писмени доказателства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му на произход. Мотивите му са, че писмата са издадени през 2014 г., т.е. преди подаване на първата молба за закрила от 2019 г., поради което кандидатът е имал реална възможност да ги представи или да спомене за наличието на тези писма пред длъжностни лица на ДАБ-МС с оглед изясняване на причините, довели до напускане на държавата му на произход. Изразено е съмнение, че документите не са автентични, тъй като са изготвени на цветна бланка, направена на компютър, но въпреки това съдържат текст, написан на ръка, което от своя страна буди съмнение, че лесно и безпроблемно на готова бланка може да се допише всякакво съдържание – в случая заплахата за живота. В заключение е прието, че писмата не са оригинални и автентични, а създадени за целите на производството за закрила. С оглед неясния начин на тяхното създаване и придобиване съдържанието им не е кредитирано. Изразено е съмнение, че афганистанският гражданин е бил наясно с предполагаемото наличие на писмата още докато е бил в А. предвид факта, че е напуснал страната си четири години след издаването им. Въз основа на информация Справка рег. № МД-467/01.09.2020 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно практиката за изпращане на заплашителни писма от талибаните в А., органът е заключил, че не следва да кредитира новопредствените частни документи.

Обсъдена е актуалната обстановка в страната на произход въз основа на Справка рег. № МД-451/26.01.2023 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, според която насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия, поради което спрямо кандидата не е налице реална опасност и страх от преследване в страната на произход. Новоизтъкнатите обстоятелства не са кредитирани с доверие, тъй като афганистанският гражданин не е дал задоволителни обяснения защо до този момент не е споменавал за наличието на тези заплахи. Направено е предположение, че след като вече е запознат с правната уредба по ЗУБ, кандидатът е направил опит да представи актуална информация единствено с цел допускане на последващата му молба до общо производство, което сочело на злоупотреба с право.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на на 03.07.2023 г. Жалбата е подадена чрез АССГ на 10.03.2023, т.е. в срока по чл.84, ал.2 от ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.2 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение за недопускане на последващата молба е издадено на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ от компетентен административен орган съгласно Заповед № РД-05-276 от 13.04.2022 г. на председателя на ДАБ за определяне на Б. В. Д. за интервюиращ орган и при липса на данни за нарушение на процедурата и срока съгласно чл. 76в, ал. 1 ЗУБ. Молба за закрила рег. № УП-6105 от 19.05.2023 г. отговаря на определението за последваща молба по §1, т. 6 от ДР на ЗУБ като подадена, след като чужденецът има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и той не е напускал територията на Република България. За тези случаи нормите на чл. 76а и сл. ЗУБ уреждат т.нар. производство по

предварително разглеждане на молбите за закрила - преценка на тяхната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ, според който подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава Шеста, раздел III – Процедура по предварително разглеждане на последваща молба за закрила. Предназначението на тази специална процедура съгласно чл. 76а ЗУБ е преди да се пристъпи към разглеждане по същество на последващата молба за международна закрила, да се прецени нейната допустимост съгласно чл. 13, ал.2 ЗУБ.

Аналогично на това чл. 33, ал. 2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

По силата на чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което да бъде предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

Ако в предварителното разглеждане по параграф 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността той да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС, разглеждането на молбата продължава в съответствие с разпоредбите на глава II (чл.40, пар.3 от Директива 2013/32/ЕС).

За нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ следва да се приемат, не само тези, които са възникнали след приключване на предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които не са били изложени в него, с уточнението да са от съществено значение за личното положение на чужденеца или страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор относно наличието на материалноправните предпоставки по чл.8 или чл.9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В тази връзка нови факти и обстоятелства следва да се тълкуват като новооткрити факти, т.е. самото откриване и навеждане на съответния факт или елемент от бежанската история следва да е станало след влизане в сила на предходното решение, респ. тогава те не са преклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила. Това тълкуване не е чуждо на българската правна доктрина и се прилага и в други аналогични случаи, напр. пп приложението на чл.303, ал.1, т.1 от ГПК или чл.239, т.1 от АПК.

Подобно ново обстоятелство представлява и откриването на нови документи в подкрепа на предходни твърдения на кандидата, като тълкуването на думата „нови“ е аналогично – не създадени след приключване на предходното производство, а открити и наведени след това. На същото основание няма изискване тези документи да са издадени/съставени единствено след постановяване на предходно решение за закрила. По идентичен начин, те могат да бъдат новооткрити, т.е. издадени преди предходно решение (както в процесния случай), но кандидатът да се е снабдил с тях след влизане в сила на предходното решение. В този смисъл е неправилна тезата на ответника, че

след като част от новопредставените документи са издадени през 2014 г., то установените с тях факти са преклудирани. Преклудирани са само тези факти и обстоятелства, които вече са разгледани в предходните производства за закрила.

В изложението смисъл е и актуалното тълкуване на разпоредбата на чл.40, пар.2 в т.36-44 от Решение на СЕС от 9 септември 2021 г. по дело C-18/20: Тези разпоредби ясно уточняват, че последваща молба може да се основава, както на нови елементи или факти, които са възникнали след приемането на решение по предходната молба, така и на нови елементи или факти, които са били представени *за първи път* от кандидата. Елемент или факт трябва да се счита за нов по смисъла на член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32, когато решението по предходната молба е било прието, *без този елемент или този факт да са били доведени до знанието на органа*, отговорен за определянето на статута на кандидата. Тази разпоредба не прави никакво разграничение в зависимост от това дали елементите или фактите, изтъкнати в подкрепа на последваща молба, *са възникнали преди или след приемането на това решение*. От това следва, че ако държавите членки не се възползват от възможността, която посоченият член 40, параграф 4 им предоставя, разглеждането на молбата *продължава*, като същата се счита за допустима, макар в подкрепа на последващата молба кандидатът да е представил само елементите или фактите, които **е можел да представи** при разглеждането на предходната молба и които по необходимост *са съществували* още преди окончателното приключване на предходната процедура. Преценката по въпроса дали последваща молба се основава на нови елементи или факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95, **би трябвало да се ограничи до проверка: дали в подкрепа на тази молба съществуват елементи или факти, които не са били разгледани при приемането на решението по предишната молба и на които това решение, във връзка с което е налице сила на пресъдено нещо, не се основава**.

Настоящият съдебен състав многократно е имал повод да изтъква неправилното разбиране на ответния орган относно понятието „нови“ факти и обстоятелства като единствено такива, възникнали **след** постановяване на предходно решение за закрила. Термините „нови“, „новопоявили се“, „новопредставени“ не са нови за българската юридическа наука и за съдебната практика, която е безпротиворечива по приложението им, напр. във връзка с основанията за отмяна по чл.303, ал.1, т.1 ГПК или чл.239, т.1 АПК - когато се открият нови обстоятелства или нови писмени доказателства от *съществено значение за делото (в конкретния случай такива, които увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на международна закрила)*, които при решаването му (при предходни молби за закрила) не са могли да бъдат известни на страната *или* с които страната не е могла да се снабди с тях своевременно. Последното обстоятелство е специфично за кандидатите за бежански статут, които житейски разбираемо трудно се снабдяват с документи, издадени от страната им на произход, още повече в случай на нелегалното ѝ напускане.

По изложените съображения съдът приема, че проверката, която следва да извърши в настоящето производство за съдебен контрол за законосъобразност на предварителното разглеждане на последваща молба за международна закрила, протича в две стъпки: 1.Наличие на новооткрити, непреклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила, факти и обстоятелства и 2. Дали те са от съществено значение за личното положение или относно държавата на произход на кандидата, т.е. такива, които увеличават в значителна степен вероятността той да отговаря на условията за предоставяне на международна закрила.

В тази връзка е правилен подходът на административния орган по изследване на обстоятелствата, наведени от кандидата при предходното производство за закрила. Съответно, в случая е обоснована констатацията, че в това предходно производство *кандидатът не е заявил абсолютно никакви доводи и аргументи, относими към релевантните по чл.8, ал.1 или чл.9, ал.1 от ЗУБ обстоятелства*. Напротив, чрез категоричното използване на изречение „друго няма“ в интервюто от 31.07.2019 г. Б. Ш. е потвърдил, че изнесените от него факти и обстоятелства имат изцяло икономически характер – баща му бил възрастен, семейството нямало пари и взело решение най-големият син да потегли за Европа, където да си намери работа и да помага на семейството.

На второто проведено интервю, на 19.05.2020 г., става ясно, че кандидатът представя две лични карти като документ за самоличност, но с различно съдържание - № 34737815 и № 32536742, с обяснението, че последният документ е „сгрешен“. Доколкото предходното производство е приключило след съдебно оспорване с Решение № 4859/14.09.2020 г. по адм.д.№ 7060/2020 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 2483/23.02.2021 г. по адм.д.№ 11843/2020 г. на ВАС, IV-то отделение, то преклудирани се явяват всички факти и обстоятелства, изтъкнати и взети предвид при постановяване на тези решения. Такъв факт се явяват представените от кандидата два различни документа за самоличност и безспорно установена му възраст, поради което така наведените факти, обстоятелства и документи не са нови, респ. са преклудирани.

Формално, заплахата от талибаните през 2014 г. е факт, който не е изтъкнат при предходното производство за закрила и с това отговаря на първото изискване по чл.13, ал.2 от ЗУБ и член 33, параграф 2, буква г), вр. чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС. По отношение на този факт е изпълнена и формалната предпоставка по чл.7б, ал.1 от ЗУБ – навеждането му е подкрепено с писмени доказателства.

Правилно и обосновано в тази връзка административният орган е пристъпил към проверка дали така наведените от кандидата «нови» факти и обстоятелства не са по причина на неговата собствена небрежност при представяне на елементите от бежанската му история, или дори – на злоупотреба с права. Това е така, тъй като по силата на чл.4, пар.1 от Директива 2011/95/ЕС и чл.63а, ал.2 от ЗУБ кандидатът за закрила има задължение да представи във възможно най-кратък срок всички необходими елементи в подкрепа на своята молба за международна закрила. Елементите, посочени в параграф 1, се състоят от декларации на молителя и от *всички*

документи, с които разполага молителят, за своята възраст, минало, включително и за свързаните с него роднини, самоличност, гражданство(а), държава(и), както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходни молби за убежище, за своя маршрут на пътуване, документи за пътуване, както и причини за подаване на молба за международна закрила (чл.4, пар.2 от Директива 2011/95/ЕС). Липсата на документи при първоначалното разглеждане на молбата за закрила следва да се преодолее чрез *навеждане/посочване* от кандидата на съществуването на такива факти и обстоятелства, за които обаче *същият не може да представи документи. Само в този случай може да се приеме, че същият не е проявил небрежност, респ. злоупотреба с право*, при представяне на бежанската си история. В случая, това изискване не само не е изпълнено, но и кандидатът дава противоречиви обяснения за ненавеждането му в презходното производство.

При първоначалното интервю кандидатът не е споменал за заплахата от страна на талибаните. Напротив, многократно се посочи, както в настоящия съдебен акт, така и в предходно постановените, че мотивите му за напускане на страната на произход са изцяло икономически. В открито съдебно заседание на 27.09.2023 г. молителят заяви, че «още навремето талибаните са говорили със старейшините на селото, че го търсят, но тогава не са могли да го намерят, затова са изпратили това заплашително писмо». Жалбоподателят е категоричен, че «при първоначалната си молба е знаел за този документ, но е предоставил друга информация защото нямал намерение да остане в България». Логично възниква и е изследван въпросът защо този факт, «наличен» още през 2014 г., не е бил представен/наведен в предходното производство, което поставя под съмнение добросъвестността на кандидата при изпълнение на задълженията му по чл.4, пар.1 и пар.2 от Директива 2011/95/ЕС.

Обясненията на кандидата за това обстоятелство са противоречиви, аналогично на това, защо е представил два документа за самоличност с различно съдържание. В интервюто от 2019 г. афганистанският гражданин е посочил, че през 2018 г. е влязъл нелегално в И.. Едва пред настоящия съдебен състав жалбоподателят посочва, че е живял в П. в периода от 2014 г. (тогава е бил на 13 години) до 2018 г. – обстоятелство, което не е споменато на интервюто от 2019 г. Противно на доказателствените домогвания на процесуалния представител на молителя, същият е категоричен, че «при първото интервю изобщо не е споменато и дори не са ме питали за документи», т.е. не се потвърждава защитната теза, че това е обстоятелство, наведено още в предходното производство, но неподкрепено с писмени доказателства по смисъла на чл.76б, ал.1 от ЗУБ.

Установените противоречия относно узнаването и начина на снабдяване с «новопредставените» доказателства, обсъдени съвкупно с информацията относно станата на произход, според която талибаните са прекратили практиката по изпращане на «заплашителни писма», правилно и обосновано са навели административния орган на извод за изпълнение на предпоставките по чл. 76а ЗУБ, вр. чл. 13, ал.2 ЗУБ и чл. 33, ал. 2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС за недопустимост на последващата молба. С други думи –

добросъвестността на кандидата за закрила изисква да наведе още при първоначалното разглеждане на молбата му всички известни му факти и обстоятелства както относно личното му положение (лична бежанска история), така и относно държавата на произход. В случая, Б. Ш. не само не е подходил добросъвестно при първоначалното представяне на бежанската си история, но и впоследствие е продължил да ангажира противоречиви доказателства, което логично поставя под съмнение тяхната достоверност – напр. два различни документа за самоличност или различията, обсъдени по-горе в решението. Тази негова недобросъвестност, обсъдена в съвкупност в информацията относно страната на произход, правилно е дала основание на административния орган да не кредитира „новопредставените документи“ като такива, навеждащи на нови обстоятелства относно личното му положение или относно държавата му по произход, които увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговаря на условията за предоставяне на международна закрила.

В тази връзка съдът кредитира информацията, посочена в Справка рег. № МД-467/2023 г. и рег. № 563/05.05.2023 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. Според първата от тях, в миналото заплашителни писма са били изпращани на противниците, като ясно се разясняваше какво ги чака, но самите талибани сега казват, че са прекратили практиката. Такива писма, някога равностойни на смъртна присъда, сега се подправят и продават на афганистанци, които искат да започнат нов живот в Европа за около J 660 (1000 \$). В днешно време талибаните казват, че предимно са прекратили практиката. Въпреки това, фалшификаторите правят добър бизнес, тъй като десетки хиляди афганистанци бягат в Европа, като убедителното писмо за заплахата струва до 660 паунда. „От писмата за заплахата, които сега се представят на европейските власти от афганистанци, бих казал, че само един процент са реални, а 99 на сто са фалшиви“, казва 35-годишният М., който е подправил и продал 20 такива писма. Той се придържа към проста формула - обвинява купувача, че работи за афганистански или американски сили - и добавя лого на талибаите, копирано от уебсайта им. 25-годишният Х. Г. е заминал за Италия преди повече от три години с фалшиво писмо за талибаиски заплахи, заявявайки, че това му е помогнало да поиска успешно убежище заедно със съпругата си и трите им деца. Но докато това е проработило за него, Г. казва, че в Европа става всеизвестно, че повечето писма са фалшиви. "Рядко се случва в наши дни европейските съдилища да приемат тези писма, тъй като с известно, че можете да ги купите в магазини в А.", каза той. Дори талибаните качват, че повечето заплашителни писма са фалшификати. Говорителят на талибаните З. М. е качал, че когото бойците подозира, че някой работи е правителството или силите за сигурност, те се свързват с роднините на човека, за да поискат той да спре. „Не изпращаме писма със заплахи. Това не е нашият стил. Само много рядко бихме използвали телефона, в случаи, когато усещаме сериозни проблеми“, казва той. „Всички тези т. нар. писма за заплахата от талибалите са фалшиви“, добавя той и е представил списък с хора, за които той твърди, че лъжливо съобщават, че са получавали заплашителни писма от талибаните. „Опитваме се да осигурим добра среда на младежта, за да остане в тяхната си страна“,

добавя той.

Изнесената официална информация относно практиката по изпращане на т.нар. заплашителни писма от талибаните, обсъдено съвкупно с посочените несъответствия и противоречия в твърденията на самия кандидат, както относно бежанската му история, така и относно знанието на тези факти, правилно и обосновано е навела административния орган на извод, че не следва да кредитира съдържанието на новопредставените документи. Изложеното е основание за съда да приеме, че в случая не е изпълнена втората стъпка от проверката, която следва да бъде извършена в производството по допустимост съгласно с член 40, параграф 3 от Директива 2013/32/ЕС, а именно дали новите елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговаря на условията за предоставяне на международна закрила по смисъла на чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗУБ. След като съдържанието на писмата не може да бъде кредитирано като автентично и достоверно и при изтъкнатите противоречия и несъответствия в бежанската история, съдът намира, че новонаведените факти и обстоятелства не увеличават в значителна степен вероятността той да отговаря на условията за предоставяне на международна закрила.

Ето защо и като е достигнал до краен извод, че последващата молба за закрила рег. № УП-6105 от 19.05.2023 г. не отговаря на изискванията на член 40, параграф 2 и 3 от Директива 2013/32/ЕС за допускане до производство по общия ред, интервюиращият орган е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона.

Приложената Справка рег. № ЦУ-563 от 05.05.2023 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ не съдържа данни, че насилието в А. е безогледно и повсеместно на цялата територията на страна, респ. достигнало такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия, се излага на реална опасност да претърпи посочените в чл.15, б.“в“ от Квалификационната директива заплахи (т.43 от решение на СЕС по дело Е.). Съгласно пълзящата скала, посочена в т.39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, в колкото по-голяма степен молителят успее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към *личното му положение*, толкото по-слаба ще трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за предоставяне на хуманитарен статут. Бежанската история на афганистанския гражданин не съдържа такива лични елементи.

Изложеното се потвърждава от официалната информация, налична на страницата на Европейската агенция за бежанци – Указания за страна: А., публикувана на 24 януари 2023 г., според която „Нарушенията на правата на човека са документирани, например, срещу 3.1.Членове на институциите за сигурност на бившето правителство или 3.3. Лица, свързани с чуждестранни сили, лица от афганистанското гражданско общество, възприемани като критични към *фактическото* правителство (вж. 3.7. защитници на правата на човека, активисти и други, възприемани като критични към талибаните), и 3.12. Индивиди, за които се смята, че са нарушили моралните и/или обществените норми. От 15 август 2021 г. талибаните също са издали няколко наредби и

инструкции, които засягат правата и свободите на жените и момичетата. Съобщава се също, че талибаните са участвали в дискриминация срещу членове на етнически и религиозни малцинствени групи, включително таджики, салафити и хазари“.

Жалбоподателят не попада сред визираните специфични групи, посочени като предполагаеми специфични цели на талибаните, спрямо които последните прилагат дискриминационни мерки и практики. Ето защо и като е достигнал до извод, че и в последващата си молба кандидатът не навежда достоверни факти и обстоятелства, които да увеличават в значителна степен вероятността той да отговаря на условията за предоставяне на международна закрила, административният орган е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона.

По изложените съображения се налага извод, че процедурата по предварително разглеждане допустимостта на подадената от Б. Ш. последваща молба рег.№ УП-6105 от 19.05.2023 г. е проведена според приложимите за нея национални и съюзни процесуални правила, при съблюдаване на основните им принципи и гаранции. С нея чужденецът не предоставя нови елементи относно личното си положение или страната си на произход, които увеличават в значителна степен вероятността той да отговаря на условията за предоставяне на международна закрила. Като такава последващата молба е лишена от предмет и е недопустима по чл. 13, ал.2 ЗУБ. Ново производство за предоставянето на международна закрила по нея не може да се образува, поради което с нейното недопускане до разглеждане по същество законът не е бил нарушен от страна на интервюиращия орган на ДАБ.

След извършената проверка по чл. 168, ал.1 АПК съдът приема оспореното по делото Решение № ВР-13 от 08.06.2023 г. на интервюиращ орган при ДАБ е законосъобразно, а жалбата срещу него е неоснователна и като такава следва да се отхвърли. Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не се произнася по дължимостта им. Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Ш., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., срещу Решение № ВР-13 от 08.06.2023 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № УП-6105 от 19.05.2023 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: